

Sygnatura akt IV Ka 687/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 14 października 2014 roku

sprawy **S. L.**

syna K. i E. z domu M. ur. (...) w W. oskarżonego z art.178a§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 6 czerwca 2014 roku, sygnatura akt II K 320/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego S. L. obniża do 5 (pięciu) miesięcy,
- 2) uchyla orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności zawarte w punkcie II dyspozycji,
- 3) wysokość opłaty orzeczonej w punkcie IV dyspozycji obniża do 120 (stu dwudziestu) złotych,

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od poniesienia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 687/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2014r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, w sprawie o sygn. akt II K 320/14, uznał S. L. za winnego tego, że w dniu 24 lutego 2014r. w W. woj. (...) kierował samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej zawartości alkoholu w powietrzu 1,09 mg/l i 2,23 promila alkoholu we krwi, tj. czynu z art. 178a§1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś wykonanie tej kary warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata (art. 69§1 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k.).

Nadto na podstawie art. 42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz obciążył go kosztami sądowymi, w tym wymierzył 180 złotych opłaty za to postępowanie.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się Prokurator Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu, który zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, że w stosunku do S. L. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna i zasadne jest warunkowe zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności, podczas gdy z ustalonych okoliczności wynika, iż oskarżony uprzednio dwukrotnie był karany za przestępstwa popełnione na terenie Włoch, w stosunkowo krótkim okresie czasu od wymierzenia ostatniego wyroku skazującego kolejny raz dopuścił się przestępstwa, będąc w chwili czynu pod znacznym wpływem alkoholu, co wskazuje że założenie przez Sąd pozytywnej prognozy kryminologicznej jest nieprawidłowe.

Podnosząc ten zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za przypisany mu czyn z art. 178a§1 k.k. kary bezwzględnej 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja jest słuszna w tym zakresie, w jakim Prokurator podnosi, iż błędnie przyjął Sąd meriti, że w stosunku do S. L. spełnione zostały przesłanki określone w art. 69 k.k., które uzasadniałyby warunkowe zawieszenie wymierzonej kary.

Niemniej w ocenie sądu odwoławczego – wbrew stanowisku apelującego - sam wymiar kary pozbawienia wolności, która miałaby być efektywnie wykonywana nie odpowiada zasadom sprawiedliwej odpłaty.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu związanego z błędnym uznaniem, iż w przypadku tego oskarżonego cele kary mogą zostać osiągnięte pomimo nie wykonania kary, to zgodzić się należy z oskarżycielem, że to założenie nie znajduje racjonalnego uzasadnienia.

Nie sposób pominąć nie tylko stopnia nietrzeźwości S. L. (2,23 promila alkoholu we krwi), ale i tego w jakich okolicznościach doszło do kontroli i ujawnienia stanu kierującego.

Jak wynika z akt sprawy oskarżony zatrzymany został w wyniku pościgu, po wcześniejszym ujawnieniu popełnienia wykroczenia związanego z przekroczeniem prędkości administracyjnie dopuszczalnej na danym terenie. Nadto oskarżony kierował pojazdem mechanicznym pomimo braku stosowanych uprawnień.

Okoliczność ta, w powiązaniu z danymi dotyczącymi uprzedniej karalności oskarżonego, co słusznie podkreślił Prokurator, winny były mieć wpływ nie tylko na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, ale przede wszystkim na ocenę tego, czy postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, dają podstawę, by przyjąć, iż cele kary w ogóle mogą zostać osiągnięte, bez konieczności jej wykonania.

Z uzasadnienia wynika, że sąd a quo nie był pewien trafności owej pozytywnej prognozy („ewentualne przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej (...) nie jest jednoznaczne” – k. 34), przyznanie się do winy i skrucha nie są wystarczającymi przesłankami bytu art. 69 § 1 kk w tym przypadku, i to stanowisko zaakceptowane być nie może.

Zauważyć należy, że trudno by było oskarżonemu negocjować stan, w którym został zatrzymany, bo ustalony został na podstawie wyników użycia stosowanych urządzeń. Po wtóre zatrzymany został właśnie w wyniku pościgu. Nie była to zatem „dobra wola” oskarżonego. Negowanie tych oczywistych okoliczności sprawy, byłoby nieskuteczne. Tym samym ich przyznanie przed sądem orzekającym, to żadna „pozytywna przesłanka”, która mogłaby zostać poczytana na korzyść S. L. i świadczyć o jakiejś głębszej refleksji z jego strony.

Z tych też względów sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko apelującego, że dotychczasowa postawa oskarżonego oraz nastawienie do powszechnie obowiązujących zasad porządku prawnego, nie daje żadnych podstaw do przyjęcia

pozytywnej prognozy i uznania, że cele kary – a to przede wszystkim zapobieżenie powrotu do przestępstwa w przyszłości - mogą zostać osiągnięte, mimo jej nie wykonania.

Jednocześnie sąd ad quem uznał, iż kara 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą orzekł sąd a quo, jest nazbyt surowa.

Nie można bowiem zgodzić się z tezą, że wymierzenie nieadekwatnie surowej kary, przy jednoczesnym jej zawieszeniu, stanowi sprawiedliwe ukaranie sprawcy. Inne bowiem zasady winien mieć sąd na względzie określając wymiar kary zasadniczej (art. 53 k.k. i posiłkowo art. 115§2 k.k.), a inne – ustalając czy sprawca zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary (art. 69§2 k.k.). W sytuacji, gdyby z jakichś powodów doszło do zarządzenia wykonania tak orzeczonej kary, sprawca musiałby dobrać karę, która nie byłaby sprawiedliwą odpłatą.

Z tego też powodu wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec S. L. obniżył sąd II instancji do 5 miesięcy. Biorąc bowiem pod uwagę okoliczności popełnienia przypisanego czynu, znaczny jego stopień społecznej szkodliwości i zawinienia sprawcy, a przede wszystkim cel wychowawczy w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, kara w tym właśnie wymiarze, którą oskarżony odbędzie musiał dobrać, winna go skłonić do przestrzegania zasad porządku prawnego w przyszłości i liczenia się z konsekwencjami swoich czynów.

Z uwagi na zmianę wyroku co do kary zasadniczej obniżył sąd odwoławczy wysokość opłaty wymierzonej przez sąd I instancji, a to wobec brzmienia art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zm.). Utrzymane natomiast zostały pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, brzmienie art. 636§1 k.p.k. oraz sytuację oskarżonego, orzeczono o wydatkach, które wynikły z tego postępowania i obciążono nimi Skarb Państwa.